Ч. 239 Неділя 24 жовтня (5 падолиста) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львов в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З парляментарних справ. — З ческого табору. — Голоси праси. — До ситуациї).

Прасова комісия палати послів збере ся в понеділок, аби уконституовати ся. Комісиї: буджетова, промислова і войскова уконституують ся ві второк. З ческої сторони предкладають на предсїдателя буджетової комісиї бувшого мініетра скарбу дра Кайцля. Провідники клюбів лївиції збирають ся в понеділок перед засїданем повної палати. — Як доносять до Відня з Пешту, гадають в тамошних кругах, що помимо неохоти Цїсаря, що мав сказати, що вже не хоче лично рішати справи висоти квоти — не лишить ся правительству ніякого иншого виходу, як відкликати ся до помочи Монарха в справі квотовій, бо нема сумніву, що наради депутаций квотових не принесуть ніякого успіху.

Ческі посли аґітують в цілім краю, аби скріпити опозицию против правительства. На Мораві утворила ся навіть орґанізация для підпираня опозициї ческих послів, котра вибрала комісию, зложену з пп. Страньского, Шіленого, Пражака і Жачка. На запросини пос. Страньского збере ся та комісия нині на перше засїдане. Моравска орґанізация наміряе також розвинути аґітацию в тім напрямі, аби ческі адвокати не узнавали знесеня язикових розпоряджень, лиш держали ся дальше розпоряджень ґр. Бадені'ого. Moravska Orlice доносить, що п. Жачек удав ся до Вшетина, аби на місци розслїдити, чи ужите оружия жандармериею в часї тамошних розрухів було оправдане. Над тою справою мае розвинути ся на найблизшім засїданю палати послів жива дискусия з причини відповіди мін. Кербера на інтерпеляцию внесену пос. Жачком. Narodni Listy пишуть у вступній статї, що не дасть ся удержати в ческім народї рух против знесеня язикових розпоряджень, а може бути, що за яких 14 днів ніхто не буде навіть згадувати о тій справі. Ческі посли прийшли до пересьвідченя, що обструкция у Відни не можлива а на поміч союзників з правиції не можна числити. Треба супротив того глядати де инде ратунку на пр. поборювати німецкість в автономічних тїлах. — Розрухи в Чехії, переважно антисемітскі, не перестають в многих місцевостях на провінциї. В послїдних днях арештовано знов кілька осіб.

Salzburger Tagblatt, орґан национала, посла Сільвестра, приніс статю, в котрій пос. Сільвестер виправдуе своїх националів, що они допустили до вибору делеґаций. В статї сказано: Национали не могли вести обструкциї против виборів делеґаций, бо спинити вибір можна було лише фізичною силою, а до того було нас за мало. Впрочім відпала вже причина до веденя дальшої обструкциї з хвилею, коли ґраф Клярі зніс язикові розпорядженя, з'обовязав ся перед лївицею не надуживати §. 14-го і обіцяв внести в парляментї проект язикового закона відповідаючий проґрамі лївици. — N. Tiroler Stimmen, орґан Катрайна, провірюе, що хибне е поняте, мовби католицкі людовці були вдоволені з того, що правительство безуслівно знесло язикові розпорядженя. Противно, консервативні посли з Тиролю добачають в тім знесеню нарушене прав парляментарної більшости і справедливости.

Предсїдатель нового кабінету, ґр. Клярі, був 1 падолиста перед полуднем на окремій авдиенциї у Цїсаря, а сполудня проводив кабінетовій радї, на котрій ухвалено буджет на 1900 р. Вечером ґр. Клярі виїхав до Градця.— Делеґациї зберуть ся у Відни на перше засїдане аж 28 падолиста. До сего часу, надіють ся, переведе угорский сойм дискусию над буджетовою провізориею, а австрийский парлямент ухвалить тримісячну провізорию буджетову. Narodni Listy доносять, що австрийский парлямент відбуде вже небогато засїдань, почім будуть скликані сойми. Вість ся безосновна. О скілько відомо, то засїданя парляменту будуть відбувати ся рівночасно з засїданями делеґаций, а сойми будуть скликані аж в послїдних днях ґрудня. — Поступовці німецкі (лїберали) почали вже ширшу акцию против Люеґера і віденьских антисемітів. Сими днями зібрало ся кількасот тих лїбералів в сали Ронахера, щоби напасти на міску раду за те, що она (перед роком) відмовила лїберальному товариству просьвітному субвенцию

Новинки.

Львів дня 4-го падолиста 1899

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пінїньский виїхав нині рано в товаристві старости п. Залеского до Переворска, де відбуде ся торжество отворення нового староства. Вечером верне Є. Екcцеленция до Львова.

— **Преосьв. Еп. Шептицкий** — як пишуть із Станиславова — виїздить в понеділок (6-го с. м.) рано на конференцию епископів до Відня, а по конференциї виїде до Риму. Подорож владики потреває до трех тижднів.

75)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

— Отже видите, що не дістану моїх пятьсот фунтів, бо я не викрив убийника капітана Джернема — сказав пан Леркспур, коли в довшій розмові з ґрафинею Еверстронґ розповів їй всї попередні обставини. — А тепер брат капітана Джернема ще й відбирае менї надію відшукати маленьку панночку, бо по просту сам взяв ся до мого діла.

— Таже я того не знав, що так роблю — сказав Юрий. — Таже я не знав, що мала Ґерті, з котрою Розамунда в таким жалем розлучала ся, есть маленькою панною Еверстронґ.

— Як колиб того не мусїв пізнати кождий дурак — сказав на то пан Леркспур весело. Він мав то внутрішне переконане, що анї то, що ґрафиня Еверстронґ не схоче вже дальше переслїдувати і карати своїх ворогів, анї та обставина, що дідичка з Рейнгему знайшла ся без его помочи, не вийде ему на шкоду.

— Мій друже, — сказала ґрафиня Еверстронґ; — хоч менї вже не треба Вашої помочи, щоби відшукати мою дитину, то все-таки мусите ще помочи менї відшукати мою матір. — Я ще не можу на певно сказати, що маю матір, я то ще лиш відчуваю. Я то відчуваю, як мусїла она терпіти, коли спогадаю собі на свої власні муки. А о скілько мусїли они бути лютійші як довгі і безнадійні. Возьмете ся зараз до того, пане Леркспур, а я піду до своєї дитини.

Пан Леркспур зробив ґрафини немалу несподіванку своєю відповідию.

— А чи знаете, що не треба зовсім далеко шукати, панї ґрафине? — сказав він. — Ви чей не забули на ту даму, що жие недалеко Річмонду так тихенько а так по великопаньски; на ту даму, на котру ґраф Реджінальд Еверстронґ звертав так велику увагу? Чей пригадаете собі то все, що я Вам о ній говорив, як я то вивідав ся, що она есть тетою пана Дарґуна і що він еї не знае?

— Пригадую собі, пригадую — сказала ґрафиня Еверстронґ, запираючи дух в собі.

— Отже видите, міледі, тота дама в охрестности Річмонда, то леді Вернер, Ваша мати, панї ґрафине.

Ґрафиню Еверстронґ майже сили опускали під напором тих вражінь, які на ню спали. Она, тота, котрої вирекли ся, котру уникали, своячкою того, що з погордою держав ся здалека від неї, она належить до тої знатної родини, до котрої увійшла через замуже, рівна свому мужеви титулом і маетком! Она, тота женщина, котрої краси ужито на то, щоби Валентина Джернема звабити на смерть, она, тота, що була майже сьвідком его убитя, завдячуе братови Валентина відкрите своеї родини!

Поражка еї клеветників, відзискане свого суспільного становища, своеї родинної звязи, знївечене плянів Реджінальда на маеток леді Вернер, і — від чого чула ся найбільше щасливою — віднайдене своеї дитини! Еї власні проекти, еї завзятість, пхнули еї лиш в ще більшу небезпечність, в ще глубший смуток, але провидїне боже в особі сего незнакомого, з котрим звязала еї так сумна звязь, зробило для неї щось великого.

— Чи можете менї простити мою участь в судьбі Вашого брата? — сказала она. — Чи моя особа мусить Вам на віки бути ненавистною? Чи панї Джернем позволить менї колись, щоби я їй подякувала за еї добре серце для моеї дитини?

Замість всеї відповіди Юрий Джернем лиш поклонив ся і поцілував еї в руку. А ґрафиня Еверстронґ відчула, що позискала собі приятеля в особі того, про котрого побоювала ся, щоби він не став ся еї неумолимим ворогом.

Всї трое радили ще довго з собою і постановлено, щоби що до леді Вернер не роблено нічого, аж ґрафиня Еверстронґ возьме до себе свою дитину. Юрий Джернем просив еї о позволене, щоби він міг поїхати до Алянбай і привезти дитину до еї матери, але она не хотіла на то пристати. Она наставала на то, щоби Юрий безпроволочно привів свою жену

— **Рада надзираюча товариства обезпечень „Дністер"** іменувала на засіданю дня 30 жовтня сталими урядниками товариства пп.: Осипа Кузьмича і Олександра Сероичковского (студентів прав) і Ілию Пака.

— **Огні.** Дня 31-го жовтня о годині $11\frac{1}{2}$ в полудне при великім вихрі згоріли в Верчанах двір з забудованями і 15 хат з будинками і всім добром. Не уратовано нічого. 13 хат було обезпечених в „Дністрі", лиш дві ні. Все, що було в напрямі вітру, вигоріло, лише послідну хату в будинками удалось завдяки неутомимій праці Вп. пані баронової Бруницкої уратувати. Що огонь зльокалізовано, се треба завдячити Вп. барону Бруницкому, стрийскій сторожи пожарній, директорови школи рільничої з Бережниці, громадам Підгорець і Татарска. Вітер був так сильний, що ніс горіючі кусники на кілька кільометрів.

— **Вернуло з Бразилії** в найбільшій нужді сім родин галицких і були онегди в львівскій дирекциї поліциї з прошенем о виеднане вільних білетів зелізничих до повітів, з котрих походять. То були: Антін Одинак з жінкою і двоіма дітьми з Глібович, пов. перемишлянського, Дмитро Пилипець з жінкою і двоіма дітьми з Таданя пов. каменецкого, Іван Гонтар з жінкою і двоіма дітьми з Желехова великого пов. каменецкого, Петро Косница з жінкою і дитиною з Кокошинець пов. скалатского. Ів. Ворович з жінкою і пятеро дітьми з Товстого пов. скалатского і Ів. Кравчук з Саджавок. Еміґранти вернули з Санто-Паольо, де займали ся управою ріж для себе, а відтак, коли показало ся, що й найбільше ґрунту каменистого вікої користи не принесе, пішли робити на плянтациях кави. Тут гарували тяжко, а зложивши стілько, що могли оплатити карти корабельні, виїхали назад до Европи.

— **Пригода зелізнича.** Онегди особовий поїзд їдучий з Копичинець до Тернополя наїхав коло Острова на віз селяньский, на котрім їхало двоє селян. Жінка погибла на місци, а селянина Івана Солтиса тяжко покалїченого, відвезено до шпиталя в Тернополи. В наслідок сеї пригоди поїзд спізнив ся майже о годину. Солтис помер вчера в тернопільскім шпитали.

— **Сензацийну справу кримінальну** будуть невдовзі розбирати в Москві. Дві панни обжаловано, що по скінченю ґімназию хотіли удати ся на університет в Швайцариї, а щоби добути на се потрібні гроші, убили стару тітку.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Ради господарскі.

— Дещо про капітал руховий. Щоби господарство пустити в рух, треба ще до капіталу ґрунтового другого капіталу, рухового. Кождий господар, що хоче добре господарити, повинен длятого двояко себе уважати: раз за властителя, а другий раз за посесора. Коли бере ся господарити з початком року, то нехай єму здає ся, що він посесор і бере ґрунт від властителя в посесию. Взявши ґрунт в посесию, мусить посесор мати ще інвентарний капітал і капітал оборотовий. На інвентарний капітал складає ся худоба і знаряди та машини господарскі. Сей капітал дасть ся кілька разів ужити, і длятого уважає ся він частию основного капіталу. На капітал оборотовий складають ся: готівка (потрібна на закупно і виплату), насїнє і засіви, приготовлене поля, запас гною, товар опасовий і т. д. Сего капіталу можна лиш раз ужити, і длятого называє ся він капіталом руховим. Придивім-же ся сим двом капіталам окремо. — 1) Капітал інвентарний, як вже сказано, складає ся з худоби — живий інвентар — і із знарядів господарских — мертвий інвентар. Щоби господарство пустити в рух, треба конче худоби. Коли господарство так маленьке, що господар не може держати худоби, то одинока для него рада — городництво. Отсе і причина, длячого ми заєдно радимо нашим малим господарям брати ся до городництва. Остаточно, правда, можна обійти ся і без худоби, але тоди треба єї наймати і за то платити. Живий інвентар складає ся з худоби запрягової і ужиткової (молочні корови, вівці на вовну і т. п.); худоба опасова не вчислає ся тут, бо она належить до капіталу оборотового. Живий інвентар можна роздобути собі або власним приховком, або, коли то за дорого і не можна мати доброї якости, то закупном у годівельників, на торзі, в спілках або найманем за гроші і за пашу (н. пр. зимувати комусь яку худобину). О робочих звірятах поговоримо пізнійше.

— Робота в городі на падолист. Заким ще настануть морози, треба виконати всякі роботи в городі, які ще лиш можна а передовсім зробити лад і порядок на грядках, позбирати і повязати тички, поочищувати землю а відтак зробити собі плян управи на слїдуючий рік, щоби знати, котру часть города треба сьвіжо погноїти, а на котрих що садити. Капуста, карафіоли, огірки, калярепа та селера потребують сьвіжого погноєня, отже для них треба вибрати місце на першу кватиру в городі. Инші ростини потребують гноєної сего року землі, а на горах треба призначити третю кватиру, значить ся погноєну перед двома роками. Хто має в городі теплі скрині (інспекти), нехай в них згорне землю на купу а скрині зложить одна на другу. В скринях можна переховувати листє, щоби було сухе. Можна також ще сіяти петрушку, шпінат, каротку. Хто хоче мати через зиму сьвіжу моркву з землї, нехай вкриє листєм і соломою тілько землї з нею, кілько кому потреба. В шпараґарни треба землю добре погноїти і скопати а грядки призначені на гноєнє шпараґів треба вкрити грубою верствою кіньского гною, щоби земля не замерзла. Треба робити нові купи компосту наклавши мерви, листя і т. п. а старі купи треба пересипати. В цьвітнику треба повкривати всї делїкатні ростини, що мають на дворі зимувати. Цибулькуваті ростини вкриває ся листєм, половою, трачинем, корчиковаті високі дістають підпору і вкривають ся соломою. Скрині, в котрих мають які ростини зимувати, треба обложити гноєм позакладати вікна і приготовити мати до вкриваня. З таких ростин як Evonymus, Abutilon (т. зв. клен або кльоник), з беґонії і т. п. робить ся тепер всадки. Хто хоче мати на зиму цвитучу резеду, нехай тепер пересадить до вазонків посходивші молоді ростинки та лишає їх на день на дворі а на ніч вносить де до закритого місця. Молоді ростинки треба поволи призвичаювати до комнати а коли зачнуть цвисти, притинати на них тонкі пагінці, щоби тим красше цьвіт розвивав ся.

— Найлїпша пора на роблене зрізів з дерев овочевих та всіляких корчів, котрими опісля з весни хочемо ублагороднити дички, есть від падолиста до січня. Досьвід поучив, що вчасно понатинані зрізи дадуть ся довше держати, як ті, що натяті пізно, а то длятого, що деревина в лютім і марті зачинає вже рушати ся, хочби того зверха ще й не було видко. З дерев овочевих, що вже пізно пускають, можна робити зрізи навіть і в цьвітни та уживати зараз до щепленя. Треба ще й то сказати, що зрізи з черешень і

до неї, бо єї приготовленя до єї виїзду непозваляють зробити візиту пани Джернем. Лаґідна щаслива Розамунда охотно вволила тому бажаню і красна дама позискала собі симпатию молодої жінки в так великій мірі, що Розамунда сама зробила то предложенє, щоби Юрий сам поїхав з ґрафинею Еверстронґ до Алянбай. В наслідок того поїхали они обоє ще того самого вечера, а що їхали жвавими кіньми, то і станули в Алянбай, і дорога, мимо всеї нетерпеливости ґрафинї Еверстронґ, не здавала ся їй довгою. Зузанна Джернем задержала була дитину при собі, і она то віддала малу Ґерті в руки матери. Мабуть рідко коли лягала ґрафиня Еверстронґ з таким спокоєм спати, як тої ночи, коли спала під скромною стріхою тети Юрия Джернема.

ГЛАВА ДВАЙЦЯТЬПЕРША.

Жертва.

Того дня, коли Данило Дарґун по прикрій розмові розстав ся з гнївом з панею Дурскою, був ґраф Реджінальд з довшою візитою у Віктора Керрінґтона в малім двірку в Меда Гіль. Розмавляли богато з собою і Реджінальд був сдудуваний тим якимсь дивним неспокоєм, тою майже горячковою радостию з своеї побіди, яка пробивала ся в голосї Керрінґтона і цїлім его поведеню. Він не говорив більше о своїх плянах як звичайно, але висказав свою надію, що єму остаточно удадуть ся всі его пляни, в такий спосіб, як того Еверстронґ доси ще не чув.

— Ти, здає ся, все береш собі дуже легко, Вікторе — сказав ґраф Реджінальд. — Розумій мене добре, я не ставлю ніяких питань, але чи ти дїйстно певний, що все іде добре?

— Поступаємо наперед mon ami. А твоя гра з тою старою Дамою коло Річмонд чей також стоїть чудесно, правда?

— Як не може бути лїпше; та я і повинен би щось притім виграти, бо то, треба тобі знати, не забавка; особливо, коли она зачне говорити о тім, як то тій кількасот лїт тому назад хтось украв дитину, котру она має надію побачити на тамтім сьвітї. Страшна мука, як тота стара розбалакає ся! Але чого би чоловік не зробив, коли розходить ся о гроші, о маєток і значінє — о грубі готові гроші! Тож то будемо щасливі, коли все удасть ся — твоє предприємство і моє!—говорив ґраф дальше.— Мої пляни дуже прості. Займу знову давнє становище в моїм товаристві та буду уживати на свій лад. Коли раз стану властителем красного маєтку, то не трудно буде менї знайти собі богату жінку. А ти, Вікторе, що зробиш з своїм богатством?

— Я постараю ся о відзискане мого імени — відповів Керрінґтон, лиш з трудом укриваючи свою пристрасть. А треба тобі знати, ґрафе Еверстронґ, що сі слова вазначують одиноку ціль мого житя. Мене всї викляли ся, я авантурник, не маю ні приятелїв, ні средств; але я послідний потомок з високого роду і я лиш о тім думав, щоби тому родови вернути его давно страчену сьвітлість, хоч би лиш в маленький мірі. Я не люблю богато о тім говорити, що менї лежить на серци і ще ніколи тобі о тім не згадував; але ти, що видів мене, як я ішов по тій томлячій дорозї, як бродив в багнї упідленя, мусів чей здогадати ся, що моя провідна звізда на тій дорозї мусить бути ясною. Настав конець і можу отверто говорити. Я не називаю ся Керрінґтон. Я віконт Шанфонтен з департаменту Шарант а моє імя належало колись до найзнатнїйших в західній Франциї. Революция позбавила нас посілости і майна, остались лиш чотири попукані камінні башти з того пишного замку, що колись піднимав ся гордо понад ліси Шанфонтенскі як той який образ Густава Доре. Відновити то імя, відбудувати той замок — отсе моя надія, о тім думав я і думаю день і ніч.

Зворушений отсим незвичайним виявленем своїх чувств і припущенем, що всї его надії невадовго сповнять ся встав Керрінґтон з свого місця і почав ходити великими кроками по комнатї.

— Піду до Шанфонтен — сказав він. — Побачу знову розвалені башти, що стануть невадовго такими сильними і величавими, як були колись.

Реджінальд споглядав цікаво на него. Того він не міг поняти, що хтось може одушевляти ся старим іменем. Таже і він мав імя, котре сотками лїт було в чести, а він то імя легкодушно збезчестив.

— Я чув, що Ваш свояк, Дарґун, слабий — сказав Керрінґтон зміняючи нараз свій голос і весь свій настрій, що на слабу натуру ґрафа Реджінальда зробило незвичайнє враженє. — Я би радив тобі навідати ся до него в его помешканю. Не диви ся на то, що ви з собою трохи в гніві. Не потребуєш видїти ся з ним, ба навіть лїпше для тебе уникати того. Але піди до него і довідай ся про его здоровлє. Я дїйстно цікавий, чи єму щось хибує.

Граф Реджінальд видивив ся на свого товариша трохи з сумнївом, трохи зі страхом, а відтак відозвав ся:

— Я тобі щось скажу, Вікторе; коли наша доля нараз не змінить ся, то я застрілю ся. Менї від довгого часу так вже не веде ся, що мене бере ся розпука а твої вирафіновані пляни не зробили мене анї о феник богатшим.

вишень треба тяти борше як зі сливок, по сливках ідуть грушки а по грушках яблока. Коли вже наробить ся зрівів, треба їх сховати в холоднім темнім місци, в пивници, в шопі, в порожнім інспекті, або таки коло шкілки овочевої, завинувши в мох, присипати землею.

Всячина господарска.

— Кіт до бочок, аби не текли: Взяти 60 ґрамів смальцю, 40 ґрамів соли і 35 ґрамів воску та все стопити разом на грани, а відтак додати 50 ґрамів пересіяного через густе сито попелу з дерева. Бочку треба в тім місци, де тече, добре витерти, а відтак заліпити тим кітом і она вже не буде течи.

— Смаровило з трану до шкір. Тран сам есть вже добрим смаровилом, лиш що він дуже смердить, особливо же, коли постаріе ся. Длятого робить ся так: На 1 літру (або 10) трану бере ся 2 літри (або 20) вару з дубової кори (2 кільо дубової кори варить ся в 10 літрах води) і мішае ся (колотить ся) доти, доки з трану не зробить ся маса, подібна як масло; еї лишае ся відтак, щоби підстояла ся і зливае ся воду а до маси додае ся ще 2 ґрами (або 20) карболевої кислоти.

— Підлогу вишурувати можна дуже добре, коли возьме ся 3 части піску і 1 часть потовченого негашеного вапна. Підлогу зливае ся, а в ту мішанину мачае ся віхоть або щітку від підлоги і шуруе ся еї. Опісля треба підлогу ще раз змити чистою водою. До такого шурованя ліпше уживати щітки, бо вапно гризе руки.

Переписка господарска.

Ів. Петр. в Кси.: Число жаданої часописи з рисунком улия, про котрий була бесіда, вишлемо Вам, але під услівем, що звернете нам то число і не ушкодите, бо в противнім случаю здекомплетував би ся нам цілий річник.

Пренумератор від Калуша: Як зробити живопліт з верби, було розказане лише що в послідних „Радах господарских“. Як робити иншого рода живоплоти розкажемо иншим разом. Тут звернемо лиш увагу на то, що живоплоти можна робити стрижені або плетені, з бучини, грабини, ялиць, глогу, диких рож, верби і т. п. а дуже добре було би як би хтось міг зробити собі живопліт з корчів овочевих, верпин, аґресту і парічок або з ублагородненого свербиуза (дикої рожі), бо тогди можна би з такого живоплота мати ще й той хосен, що ужиткувало би ся овочі з него. Дальше скажемо, що инакший живопліт треба заводити коло сіножати, а инакший коло поля або города та й плетене або стрижене може бути всіляке, при чім звертае ся увагу не лиш на пожиток але й на красу. Доокола сіножати заводить ся пліт хащоватий, значить ся на вузкім куснику землі, ніби на межи, обкопаній з обох боків ровом, садить ся грабину і бучину так, що она творить ніби хащі, в котрих можна мати потрохи дерева, а коли сіножать оберне ся на пасовиско, худобина мае підча спеки тінь. Дуже добре було би як би Ви могли купити собі слідуючу книжочку: Anleitung zur Anlage, Pflege u. Benutzung lebendiger Hecken v. Prof. Dr. Alexander v. Lengerke, 4 Aufl. umgearb. v. Bernhard Graef- Mit 31 Skitzen. Ціна 1 марка 60 фен. (96 кр.) Маленьке і слабеньке поняте о закладаню живоплотів дае також книжочка „Просьвіти“: „Про живоплоти і лїси“. Гліг та молоді сосинки можете ще найскорше замовити собі в лїсництві Zassów, повіт Пільзно, почта в місци.

Стефан К. в Кальн.: Машинки до чищення збіжа виробляе Іван Плейза в Турці доло Коломиї в ціні по 35 зр. і висше. Цінник кажіть собі прислати.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Закон в справі осушуваня багон олеських, котрий ухвалив галицкий сойм, а котрий визначае на ту ціль потрібні суми з краевого і державного фонду меліорацийного, одержав цісарску санкцию.

— Загальні збори товариства „Сільский Господар“ відбудуть ся дня 10. падолиста 1899 р. о 10. годині перед полуднем, в школі рільничій в Олеську, з слідуючою проґрамою: 1) О годині $8^1/_2$ служба Божа в церкві Олеській; — 2) відкрите зборів вступним словом; — 3) справоздане з діяльности товариства; — 4) відчит о садівництві, а коли час позволить, і о штучних навозах; — 5) внесеня членів. — Члени, уплативші повну вкладку, отримають по дві щепи і кілька зернівок та возьмуть участь в льосованю безплатних предметів, а то: 1 і 2 льос по одному пневи пасіки, 3. льос плужок до обгортаня, 4, 5 і 6 по 100 кільо каініту 7і дальші льоси [...] насіня пашних бурак[...] Щепи і вильосовані предме[...] зараз в день загальних зборів, [...] через когось другого. Нерозібрані щеп[...] мети в день загальних зборів припадаю[...] користь товариства. — Повідомляе ся також, що виділ „Сільского Господаря“ наміряе спровадити виключно для членів каініт в ціні около 1 зр. 20 кр. за 100 кільо, loco Ожидів і томасівку (жужлї Томаса) в ціні 1 зр. 10 кр. loco Кадлубиска. Члени желаючі собі тих навозів, зволять при замовленю каініту прислати з гори гроші а при томасівці означити скількість; найдальше до 10 падолиста на руки о. Александра Левицкого, пароха в Олеську.

— Загальні збори „Народної Торговлї“ відбули ся в четвер по полудни при участи 40 членів. Торговля обертала сего року капіталом 2,082.849 зр.; загального доходу було 1,047.224 зр. а загального розходу 1,035.625 зр. В „Народ. Торговли“ побирали 660 крамниць свої товари. „Народ. Торговля“ мае тепер 15 складів або філій в краю і свої доми у Львові, в Тернополи, Сяноці репрезентуючі капітал в сумі 150.000 зр. Дивиденду за минувший рік визначено 7 зр. а. в.

Ціна збіжа: Відень 2 падолиста: Пшениця 8.20—9.—; жито 6.90—7.15; ячмінь 6.70—9.25; овес 5.30—6.30.—Тернопіль 28-го жовтня: пшениця 7.25—7.60; жито 5.70—5.90; ячмінь 5.00—5.50; овес 4.80—5.00; кукуруза (стара) 0.00—0.00; гречка 6.80—6.95. — Чернівці 30 жовтня: Пшениця 8.— до 8.10; жито 6.— до 6.10; ячмінь (броварний) 6.25—6.75; овес 5.00 —5.10; ріпак 10.50—10.75; сїмя конопельне 10·00—10.25; кукуруза 5.30—5.40.

— Ціна телят, безрог і овець на заріз: На торг до Відня привезено дня 2 падолиста 3091 штук телят, 2484 штук живих а 1137 штук патрошених безрог, 651 штук патрошених овець і 229 ягнят. За патрошені телята плачено по 38 до 42 кр., за живі — до — кр., за ліпші 44 до 52 кр.; за найліпші по 54 до 58 кр. — За молоді безроги 33 до 41 кр., за патрошені тяжкі 47 до 53 кр., за підсвинки 45 до 54 кр. За патрошені вівці 28 до 38 кр. за кільо. Пара ягнят по 6 до 12 зр. — Живі вівці плачено по 20 до 22, бракові по 17 до 19 кр. за кільо.

— Ціна продуктів у Відни. На торг від дня 28 го жовтня до 31-го жовтня привезено 280.000 штук яєць і около 2.000 кільо масла. Продавано: Найліпших 30 до 31 штук, ліпших 32 до 33 штук, з вапна 38 до 40 штук за 1 зр. Масло найліпше столове по 1 зр. 20 кр. до 1 зр. 30., масло з села по 1 зр. 10 кр. до 1 зр. 20 кр., звичайне масло торгове по 1 зр. до 1.10 зр.; сьвіжий сир по 24 до 28 кр. за кільо.

— Ціна волів у Львові. На торзі дня 1 падолиста плачено воли опасові по 29 до 32 зр.; за корови від 25 до 28 зр. за 100 кільо живої ваги. Згін малий. Ціна мяса: задне по 50 до 55 кр., передне по 48 до 52 кр. за кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 4 падолиста. Цісар виїхав вчера вечером до Будапешту.

Льондон 4 падолиста. Міністерство війни повідомляе, що комунікация з Ледісмес знов привернена.

Антверпія 4 падолиста. По переїзді поїзду на зелізничій стацпї завалив ся міст на лівім березі ріки Скалядн. На мості було около 150 осіб. Значне число виратувало ся, однако погибло 17 осіб. Досп добуто 11 трупів.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

Мені вже щось так видить ся, що в тебе мимо всеї великої хитрости лиш великий хвалько.

— Я незадовго і сам так буду гадати — вицідив Віктор крізь зуби — хиба що успіх прийде нам скорше в поміч. Ми працюемо підпольно а та робота трудна та іде поволи. Але конець недалекий — додав він і вітхнув важко — Ідиж та довідай ся про здоровле твого свояка.

Коли ґраф Реджінальд вийшов від него, сів Віктор Керрінґтон дуже знеохочений на крісло. По хвили той его настрій минув. Він став роздумувати, що ему сего дня робити. З панною Брюир розмавляв лише що день перед тим і довідав ся, як Павлина дуже побоюе ся о здоровле свого нареченого і як велику мае причину до того. Він постановив собі, що сими днями мусить настати конець его непевности. Здоймив якусь фляшинку з полички, де звичайно державь всілякі троячі хемікалії, сховав еї до кишені та зайшов до комнати своеї матери. Вдовиця як звичайно щось шила і аж по хвили глянула на свого сина, але коли подивила ся, то еї взяв якийсь неспокій.

— Ти слабий Вікторе — відозвала ся она. — Я то виджу по тобі. Ти не виглядаеш, як звичайно. Що тобі?

— Нічого, мамо — відповів Віктор — трохи сьвіжого воздуха і все мине ся. Я був лиш трохи зворушений, більше нічого. Мені пригадала ся наша давна домівка, де жив мій дїдо заким ему в 1793 році сконфіскували его маетність — той красний осідок, який можна би тепер за безцін набути а уживши відповідно кілька тисячів можна би ему вернути давну сьвітлість. Один з Шанфонтенів гостив Франца Першого і его сестру Марґарету у себе на замку. Хочу нині звірити ся тобі, мамо з одною тайною; від коли собі лиш пригадую, то моїм найбільшим бажанем було привернути нам назад осідок і імя наших предків, і я маю надію, мамо, що то бажане борзо — дуже борзо сповнить ся.

— Вікторе, говориш так, як би не при здоровім розумі — сказала на то вдовиця налякана незвичайним роздразненем свого сина.

— Ні, мамо, я говорю як той, котрому леда хвиля готово щось великого удати ся, або в одній хвили розвіяти ся всі его пляни.

— Я не можу врозуміти....

— Не потребуеш більше нічого розуміти, як то, що я взяв ся до сьмілої гри і мені здае ся, що виграю.

— Але чи то честна гра, Вікторе?

— Чи честна? А вжеж — відповів доктор і усьміхнув ся якось несамовито; — чому ж би мала бути нечестна? А ось як сьвіт платить. — При сих словах виймив він з кишені якийсь зімнятий лист і кинув его почерез стіл до матери.

— Читайте мамо — сказав він. — То моя заплата за десять літ трудів в моїм фаху. Капітан Галькард, що лагодить наукову виправу до північного бігуна, запрошуе і мене до свого товариства корабельного. Він чув о моїх здібностях — ось его власні слова і дае мені посаду корабельного лїкаря з платнею пятьдесять фунтів. Припускають, що виправа потягне ся шість місяців, але імовірнійше рік — а ще імовірнійше на віки. Бо судячи по тім місци, до котрого ті люди хотять доїхати, есть мала надія, що они колись вернуть. А за всї невисказані труди, за небезпечність, яка грозить житю, за мою незвичайну здібність, за мою ученість дають мені пятьдесять фунтів! Ось як сьвіт платить!

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).